

valgte Regjeringen, der ikke længer kunde modstaa disse mange Klager, at tillade Udførsel underhaanden af Kvæg fra Sjælland til Tydsland. Altsaa, medens Sjælland endnu var erklæret for smittet, medens som Følge deraf al Udførsel fra Sjælland baade til England og til de øvrige Landsdele var afbrudt, valgte Regjeringen ligesom at blinke med det ene Øie og at tillade underhaanden, at Kvæg førtes til Tydsland. Jeg vil nødig bruge stærkere Udtryk end strengt nødvendigt, men jeg vil dog spørge: I hvilke Udtryk vilde man have bedømt, hvorledes vilde man have stemplet en Privatmand, som havde gjort sig skyldig i en lignende Udfærd? Hvis en Mand i den ene Fløi af sin Gaard havde liggende Patienter, der led af en smitsom Sygdom, f. Ex. Koppepatienter, og han som Følge deraf havde affpærret Samfundet mellem denne Fløi og den øvrige Del af Gaarden, hvad vilde man saa sige, hvis han gav sit Samtykke til, at Individet, som vare mistænkte for at være smittede, ligesom hemmelig og uden Naboen's Vidende bleve førte over paa hans Gaard? Overfor denne Foranstaltning fra dansk Side gav Tydsland et ligesaa korrekt som simpelt Svar, idet det forbød al Indførsel af Kvæg fra Danmark. Det var et meget haardt Slag, og det maa siges, at det ikke var vor Regjering's Skyld, at det ikke blev haardere, det var ikke vor Regjering's Fortjeneste, at Forholdene i Marsten vare saaledes, at Trangen til at forøge Besætningerne der med jydsk Kvæg alligevel ikke var synderlig stor, og det var ikke vor Regjering's Fortjeneste, at Trangen til dansk Kvæg i Hertugdømmerne senere derimod atter blev saa stærk, at den preussiske Regjering fandt sig foranlediget til atter at hæve Forbudet.

Jeg har i det Foregaaende paavist, at Dpretholdelsen af Forbudet overfor Sverig savner enhver Hjemmel i de foreliggende Kjendsgjerninger; tilbage staar det Spørgsmaal, om denne Foranstaltning's Dpretholdelse ikke tillige savner Hjemmel i Lovgivningen. Den Lovparagraf, i Henhold til hvilken Ministeren udstedte Forbudet, er § 9 i Loven af 29de December 1857. Det hedder her: Naar der i fremmede Lande er udbrudt nogen af de i § 2 ommeldte ondartede smitsomme Sygdomme blandt Husdyrene, — kan Regjeringen udstede Forbud imod Ind-

førsel af den angrebne Art af Kreaturer. Nu er det i dette Tilfælde saa langt fra, at denne Sygdom er udbrudt i Sverig, at det tværtimod, saa vidt menneskelig Indsigt naaer, er konstateret, at den ikke findes der. Men selv om man maatte antage, at disse Ord maatte læses, som om der stod: „naar det antages, at Sygdommen findes“, er det i ethvert Fald klart, at en saadan Antagelse ikke kan overlades til et fuldstændig vilkaarligt Skjøn fra Administrationens Side, og at, naar samtlige Omstændigheder bevise det Modsatte, kan et saadant Skjøn ikke være afgjørende. Den Rei, Regjeringen maatte have gaaet, naar den fandt, at den Myndighed, der saaledes hjemles den i den bestaaende Lovgivning, ikke var tilstrækkelig, maatte have været den at være indkommen til Rigsdagen med et Forslag til Forandring i Lovgivningen, hvor den manglende Myndighed kunde være givet; men Regjeringen foretrak at handle mod Loven uden Rigsdagens Medvirkning fremfor at komme til den Lovgivende Forsamling for at faae denne Myndighed. Det viser sig saaledes, at hvad enten vi se paa Sagen faktisk eller juridisk, hvad enten vi se paa Realiteten eller paa den formelle Kompetence, har den høitærede Minister i lige høi Grad savnet Besøielse til denne Foranstaltning's Fastholdelse.

Jeg gaar nu over til det Spørgsmaal, som endnu staar tilbage, og som i hele denne Sag er det, som har reel Betydning, nemlig de praktiske Virkninger, Virkningerne paa den ene Side af dette Forbuds fortsatte Dpretholdelse og paa den anden Side de eventuelle Virkninger af dets Ophævelse. Jeg skal ikke dvæle ved de overordentlig store Tab, som paaførtes Sjælland isfor ved Udførselsforbudet, et Forbud, som maa anses for at have været ganske umotiveret, i det Dieblit man gaar ud fra, at den formodede Sygdom ikke virkelig har været tilstede. Jeg vil alene se paa Sagen med Hensyn til Indførselsforbudet overfor Sverig. Der har i de seneste Aar indtil 1880 været indført gennemsnitlig en Enes Tusinde Stykker Hornkvæg fra Sverig til Danmark og væsentlig til Kjøbenhavn; i 1881 indførtes der 21,800 Stkr. Det maa antages, at omtrent Halvdelen deraf — bestemt lader det sig ikke angive, thi der foreligger ikke statistiske Data — atter udførtes herfra, mest til England,